

[Henry Christensen.]

bl. a. ved engrosomsens ophør, således at det årlige merprovenu skulle blive 2.350 mill. kr., når ordningen er fuldt gennemført.

Men jeg gentager: dette forslag om de øgede milliardindtægter fremlægges uden forslag om en samtidig skattereform og uden forslag om en fastlægning af udgiftspolitikken for den periode, hvor denne skattereform skal slå igennem. Motiveringen er stadig kun de 400 mill. kr. Jeg må stille det spørgsmål til den højtærede finansminister direkte: tror ministeren, tror regeringen virkelig, at den har en sådan tillid i det høje ting eller ude i befolkningen, at den anser det for muligt at få bevilget disse milliardindtægter på sit glatte ansigt med den økonomiske politik og den udgiftspolitik, regeringen har tilrettelagt for indværende år? Hvilken garanti mener regeringen så at kunne give folketinget for, at pengene ikke er brugt en gang til, når de skulle være til rådighed? Hvilken garanti mener den højtærede finansminister at kunne give mit parti for, at noget sådant ikke vil være tilfældet?

Finansministeren peger jo selv på, at på en lang række områder vil han disponere over disse penge. Visse punktskatter skal afløses, men vi ved ikke noget om, hvilke det er. Han siger, at vi må tage hensyn til den kommende udgiftsudvikling og udgiftsstigning. Vi ved ikke noget om, hvilket loft der kommer til at ligge. Der skal være penge til kasseoverskud. Vi ved ikke noget om, hvilken energi og vilje der sættes ind på at gøre behovet for dette mindre. Der peges på, at der skal ydes kompensation på en række områder: til folke-, invalide- og enkepensionister, til højere børnetilskud og til en forhøjet bundgrænse og, siger ministeren, også til øvrige sociale foranstaltninger og endelig til den øgede godtgørelse til boligbyggeriet. Hvad bliver der så tilbage, når alle disse ting, som direkte er affødt af forslaget gennemføres, er vedtaget? Det ved folketinget i dag ikke noget om, og det er altså at tale som den blinde om farverne,

hvis vi skal vurdere, hvad der ligger af muligheder for en skattereform. Vi må vel sige, at skulle man følge regeringen, så tyder det i dag mest på, at til de egentlige reformer er der i hvert fald ikke noget for alvor i skatteåret, der begynder 1. april 1966. Vi kan håbe på, hvis regeringen ikke på anden vis har disponeret over pengene, at der vil være noget til om 2 år, til skatteåret 1967-68.

Se, dette forflygtiger ganske hensigten med den bebudede merværdiafgiftsordning. Efter venstres opfattelse er der kun perspektiv og mening i en stor forbrugsbeskatningsreform, hvis den samtidig er et led i en reform af vort øvrige skattesystem. Samtidigheden er nøglen overhovedet i en skattepolitik, hvor merværdiafgiften indgår. Det folketing, som handlede anderledes, ville begå den største skattepolitiske let-sindighed, der måske er begået gennem mange år.

Af hensyn til overgangsregler, til refusionsregler o. s. v. forstår jeg meget vel nødvendigheden af, at merværdiafgiften må træde i kraft på et tidligere tidspunkt end skattereformen. Men merværdiafgiften må i så fald gennemføres på et sådant tidspunkt i det ene finansår, at vi kan få skattereformvirkningerne i det andet, og der må være samtidighed i principbeslutningerne. En politik, der kun giver muligheder for, at folketinget ikke i det næste, men først i det næstfølgende finansår kan optage forhandlinger om skattereform, efter at man har bevilget en sådan merværdiafgift, vil venstre naturligvis ikke kunne medvirke til.

Når det ærede medlem hr. Peter Nielsen derefter talte om skattereformen, hvad var det så, det ærede medlem hr. Peter Nielsen sagde? Ud over kompensationer, der er affødt af forslaget, én eneste ting, det, der hedder kildekat. Det ærede medlem hr. Peter Nielsen ved, at dermed er han i stand til at lægge gift for enhver positiv forhandling, der skulle føre til et resultat her i tinget.